

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 222/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Námestie sv. Anny 15/25, Trenčín, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 NcC 9/2017 zo 4. septembra 2017, uzneseniami Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 NcC 17/2016 z 12. januára 2017, uznesením predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016 a uznesením podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Nám. sv. Anny 15/25, Trenčín, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 NcC 9/2017 zo 4. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie zo 4. septembra 2017“), uzneseniami Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017, uznesením krajského súdu sp. zn. 19 NcC 17/2016 z 12. januára 2017 (ďalej len „uznesenie z 12. januára 2017“), uznesením predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016 a uznesením podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ podal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou 3. júna 2016 žalobu o ochranu osobnosti proti [REDAKOVANÉ] ako žalovanej v 1. rade a obchodnej spoločnosti Markíza – Slovakia, spol. s r. o., ako žalovanej v 2. rade. Vec bola Okresným súdom Bánovce nad Bebravou vedená pod sp. zn. 5 C 165/2016.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že mu ako žalobcovi v konaní pôvodne vedenom Okresným súdom Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5 C 165/2016 nebola doručovaná žiadna písomnosť. Až 12. októbra 2017 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie krajského súdu zo 4. septembra 2017, ktorým bolo rozhodnuté, že vec vedená Okresným

súdom Prievidza pod sp. zn. 10 C 2/2017 sa prikazuje na prejednanie Okresnému súdu Považská Bystrica. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo 4. septembra 2017 sa sťažovateľ dozvedel, že vec pôvodne vedená Okresným súdom Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5 C 165/2016 bola z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov tohto súdu z prejednaní a rozhodnutí v jeho veci *„najskôr prikázaná Okresnému súdu Prievidza, ktorý prostredníctvom predsedu súdu dňa 17. 5. 2017 predložil spis tohto súdu č. 10 C 2/2017 na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne za účelom rozhodnutia o prikázaní sporu inému súdu v zmysle § 50 ods. 3 a § 39 ods. 3 CSP a takýto postup odôvodnil tým, že na Okresnom súde Prievidza nie je možné zabezpečiť pridelenie sporu podľa osobitného predpisu, pretože všetci sudcovia Okresného súdu Prievidza boli vylúčení z prejednaní a rozhodovania sporu“*.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že z uznesenia krajského súdu zo 4. septembra 2017 sa dozvedel, že uznesením predsedu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 10 C 2/2017 z 12. mája 2017 bolo rozhodnuté, že všetci sudcovia tohto súdu okrem jeho predsedu sú vylúčení z prejednávaní a rozhodovania sporu v danej veci a že uznesením podpredsedu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 10 C 2/2017 z 12. mája 2017 bolo rozhodnuté, že aj predseda tohto súdu je z prejednávaní a rozhodovania uvedeného sporu vylúčený.

Postup Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Okresného súdu Prievidza, v dôsledku ktorého došlo k vylúčeniu všetkých sudcov týchto súdov z prejednaní a rozhodovania sporu v danej veci, nemá podľa sťažovateľa žiadne zákonné opodstatnenie a je v rozpore s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa ktorej *„v situáciách, keď sa namieta profesionálny či kolegiálny vzťah medzi sudcom a účastníkom konania – iným sudcom, teda okolnosť profesionálneho či kolegiálneho vzťahu k účastníkovi ako sudcovi vykonávajúcemu svoju funkciu na tom istom súde, chýba u takéhoto vzťahu objektívny základ na konštatovanie zaujatosti, pretože vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti“*.

Vzhľadom na uvedené nebol podľa názoru sťažovateľa, ktorý pôsobí ako sudca krajského súdu dôvod na vylúčenie sudcov okresných súdov patriacich do obvodu krajského

súdu v jeho právnej veci. Následne rozhodnutia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Okresného súdu Prievidza o vylúčení sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci sťažovateľa porušujú jeho práva zaručené čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 144 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedeným postupom a prikázaním veci Okresnému súdu Považská Bystrica malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu „*nesprávnou aplikáciou a výkladom ustanovení upravujúcich vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci*“.

Nápravu uvedeného stavu je podľa sťažovateľa možné dosiahnuť len „*zrušením všetkých rozhodnutí v ich časovej postupnosti, ktorými fakticky došlo k odňatiu veci z vecne a miestne príslušného prvoinštančného súdu na prejednanie sporu, ktorým je Okresný súd Bánovce nad Bebravou*“.

Keďže sťažovateľovi bolo doručené len uznesenie krajského súdu zo 4. septembra 2017, z odôvodnenia ktorého sa dozvedel o ďalších v návrhu na rozhodnutie o sťažnosti uvádzaných rozhodnutiach vo veci vylúčenia sudcov príslušných okresných súdov a o uznesení krajského súdu z 12. januára 2017, podľa jeho názoru je lehota na podanie sťažnosti v jeho veci dodržaná aj vo vzťahu k ním napádaným uzneseniam Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017, k uzneseniu krajského súdu z 12. januára 2017, uzneseniu predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania sporu vo veci sp. zn. 5 C 165/2016 a uzneseniu podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu vo veci sp. zn. 5 C 165/2016.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu zo 4. septembra 2017, uzneseniami Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017, uznesením krajského súdu z 12. januára 2017,

uznesením predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania sporu vo veci sp. zn. 5 C 165/2016 a uznesením podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu vo veci sp. zn. 5 C 165/2016, citované rozhodnutia zruší a prikáže Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby vo veci sp. zn. 5 C 165/2016 po vrátení veci konal bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľ zároveň požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3000 € a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu zo 4. septembra 2017, uzneseniami Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017, uznesením krajského z 12. januára 2017, uznesením predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania z veci vedenej po sp. zn. 5 C 165/2016 a uznesením podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

V súlade s čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Článok 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne ústavné východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a vytvára ústavný základ pre ústavnú úpravu jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (m. m. I. ÚS 117/05). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (pozri II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a povolené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Zo sťažostnej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že jej ťažisko je založené na namietanom porušení základného práva na zákonného sudcu garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 1 ústavy. K jeho porušeniu malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že na prejednanie a rozhodnutie veci žaloby o ochranu osobnosti je príslušný Okresný súd Bánovce nad Bebravou, pričom vec sa v dôsledku uznesenia krajského súdu zo 4. septembra

2017 nachádza na Okresnom súde Považská Bystrica. Nápravu uvedeného stavu je podľa sťažovateľa možné dosiahnuť len „zrušením všetkých rozhodnutí v ich časovej postupnosti, ktorými fakticky došlo k odňatiu veci z vecne a miestne príslušného prvoinštančného súdu na prejednanie sporu, ktorým je Okresný súd Bánovce nad Bebravou“.

Základné právo na zákonného sudcu ústavný súd považuje za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, keďže na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred ustanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“ (pozri I. ÚS 239/04).

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“) garantované aj prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 49 a nasl. CSP). Zároveň k zabezpečeniu ústavou garantovaného základného práva na zákonného sudcu slúži aj inštitút prikázania sporu inému súdu z dôvodu vylúčenia súdu (resp. jeho sudcov) inak príslušnému na rozhodnutie sporu. Konkrétne ide o § 39 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nemôže príslušný okresný súd alebo krajský súd o spore konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení, musí byť spor prikázaný inému súdu tej istej inštancie.

Aj vo vzťahu k ochrane základného práva na zákonného sudcu ústavný súd vo svojej judikatúre dôsledne vychádza z princípu subsidiarity, pričom zdôrazňuje, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto sa intervencia ústavného súdu uplatní až vtedy, ak túto ochranu neposkytnú, resp. neposkytujú všeobecné súdy (m. m. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Vo vzťahu k ochrane základného práva na zákonného sudcu disponujú všeobecné súdy celým radom

právnych nástrojov, ktorých použitie je spôsobilé zabezpečiť efektívnu ochranu tohto základného práva, čo potvrdzuje aj ustálená súdna prax a judikatúra najvyššieho súdu, ktorému zákon zveruje zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považuje za vhodné poukázať na judikatúru najvyššieho súdu k otázkam, ktoré sťažovateľ nastoľuje svojou sťažnosťou. V prvom rade ústavný súd poukazuje na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 4 MCdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“*.

Rovnako ústavný súd považuje za užitočné poukázať aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011, v ktorých sa *inter alia* uvádza: *„Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“*

V skúmaných súvislostiach možno poukázať aj na právny názor najvyššieho súdu (opierajúci sa o judikatúru ústavného súdu) vyslovený v uznesení sp. zn. 3 Cdo 323/2009 z 15. marca 2012, podľa ktorého „*nesprávne obsadeným súdom [§ 237 písm. g) O. s. p.] je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.*“.

Ústavný súd sa s citovanými právnymi názormi stotožňuje a aj na ich základe konštatuje, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecných súdov sú závažné procesné pochybenia súdov prvého stupňa dôvodom na podanie odvolania (pozri odvolacie dôvody vymedzené v § 365 CSP) a za splnenia zákonom ustanovených podmienok aj na podanie dovolania (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj m. m. II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03).

Pokiaľ podľa názoru sťažovateľa sú uznesenie krajského súdu zo 4. septembra 2017 o prikázaní veci Okresnému súdu Považská Bystrica, uznesenia Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 2/2017-134 a č. k. 10 C 2/2017-135 z 12. mája 2017 o vylúčení sudcov z prejednávania a rozhodovania veci vedenej tamojším súdom pod sp. zn. 10 C 2/2017, uznesenie krajského súdu z 12. januára 2017 o prikázaní veci Okresnému súdu Prievidza, uznesenie predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení všetkých sudcov tohto súdu okrem predsedu z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016 a uznesenie podpredsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o vylúčení

predsedu tohto súdu ako sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 5 C 165/2016 arbitrárne a vo veci samej mali rozhodovať sudcovia, ktorí nemali byť podľa objektívneho posúdenia ich pomeru k veci alebo účastníkom konania alebo ich zástupcom z ďalšej účasti na prerokúvaní a rozhodovaní o veci sťažovateľa vylúčení, resp. ak bola podľa sťažovateľa na tomto základe vec prikázaná nepríslušnému prvostupňovému súdu [z dôvodu sťažovateľovho presvedčenia, že sudcovia inak príslušného okresného súdu (sudcovia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou) nemali byť vylúčení z prerokúvania veci, a teda že nedošlo k naplneniu hypotézy § 49 ods. 1 CSP] a vo veci tak rozhodoval nezákonný sudca, potom sa jeho sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako predčasná. V ďalšom priebehu konania vo veci samej pred všeobecnými súdmi má totiž sťažovateľ k dispozícii právne prostriedky, nástroje (odvolanie a príp. dovolanie), prostredníctvom ktorých môže uplatniť námietky, ktoré tvoria obsah jeho sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, o ktorých budú všeobecné súdy povinné rozhodnúť. V posudzovanom prípade teda existuje „iný súd“, resp. „iné súdy“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, ktoré sú primárne povolané na poskytnutie ochrany právam sťažovateľa.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018